

Đề bài:

Cảm nghĩ khi
xa mái trường
trung học cơ sở.

Bài làm 1

“Từ trong tim tôi nói lời tha thiết yêu trường...”. Câu hát ngân mãi trong lòng tôi từ ngày rời xa mái trường quê hương tuổi thơ.

Những ngày ấy đã một đi không trở lại. Ở trường trung học cơ sở, nơi mình học tập, với cái tuổi mười hai, mười ba, đã mở ra nhiều điều mới mẻ cùng trang sách. Năm tháng ấy mình có nhiều thầy hơn, nhiều bạn hơn. Chỉ nói tới việc đến trường với cặp sách đầy và nhiều môn học, mình đã thấy lòng phấn chấn vì từng ngày khôn lớn. Mái trường tuổi thơ, nơi ươm mầm những kiến thức đầu đời. Đây là ngôi nhà chung của trang lứa thiếu nhi. Tấm khăn quàng đỏ là dấu hiệu chung nhất của mái trường này. Những con người sẽ lớn lên... Bắt đầu từ đây, tiếng nói của thầy cô vun đắp cho những suy nghĩ ước mơ. Cái tuổi nhớ lâu nhớ mãi, cái tuổi nhiều nụ cười trên mỗi gương mặt.

Nắng và hoa phượng. Khăn quàng đỏ và những trang sách xôn xao với gió. Tuổi mới nhay cảm với tất cả và tràn trề hi vọng. Mái trường, những bộ đồng phục, thầy cô, bạn bè và những trang sách... đã mở ra đầy ắp ước mơ. Rồi đây, chúng tôi sẽ như những cánh chim bay về nhiều phía bầu trời. Vốn liếng đầu tiên từ sách vở nhà trường đã chấp cánh để chúng tôi bay, và chúng tôi luôn vững tin vào tri thức của mình.

Mùa hè nghỉ ngơi vui chơi bổ ích đang đến. Bên tai mình còn đồng vọng tiếng thầy cô giảng bài, những lời chia sẻ động viên từ bè bạn. Trước mắt là những bãi biển lộng gió, những miền quê xa ngày pic-nic.

Nhớ lắm những ngày đầu tiên mới rời khỏi ghế trường tiểu học. Lúc ấy, tôi còn nhỏ lắm, chỉ mới ngang tầm bụng người lớn. Thằng “Hải lùn” nghịch như quỷ sứ, suốt cả bốn năm chẳng một lần được điểm khá, cái thằng ấy lúc mới vào trường chỉ nhỏ bằng hạt mít. Thế mà bây giờ cũng ra dáng một chàng trai. Còn cái Lan Anh, con bà hàng thịt thì lúc mới vào xinh xắn là thế mà bây giờ lại béo ị... Ôi, tất cả chúng bạn, rồi đây sẽ mỗi đứa một nơi, thật là xao xuyến quá!

Tôi nhớ nhất là cô giáo chủ nhiệm lớp hồi đầu cấp. Cô Nga yêu kính của tất cả chúng em. Cô đã để lại ấn tượng sâu nặng nhất đối với cả lớp. Hồi ấy, chúng tôi mới vào lớp 6, còn rất bỡ ngỡ, và rất trẻ con. Cô giáo mới ra trường, nhiệt tình và sôi nổi. Cô dạy bảo và chăm chút chúng tôi từng li từng tí. Có lần, thấy chúng tôi đọc truyện tranh trong lớp, cô Nga xuống cầm lấy cuốn truyện. Tôi cứ tưởng cô sẽ tịch thu và quát mắng như những bà mẹ thường la hét khi thấy chúng tôi dí mũi vào Đô-rê-mon. Chẳng ngờ, cô giáo dành thời gian nói về Đô-rê-mon, về các loại truyện tranh khác, ca ngợi chúng rất nhiều, nhưng vẫn khuyên cáo chúng tôi đọc những loại sách văn học đích thực, không hoặc ít cần có tranh minh họa, để phát triển khả năng

suy đoán, tưởng tượng... Cô còn tự tay mượn sách trong thư viện trường đưa cho chúng tôi mượn. Tôi vì thế mới được đọc những tác phẩm tuyệt vời như *Ruồi trâu*, *Những người khốn khổ*, *Thép đã tôi thế đấy*... Đến bây giờ tôi còn không dám chắc rằng, mình đã thay đổi và trưởng thành hẳn lên nhờ những cuốn sách ấy.

Rồi cô phải chia tay. Cô Nga chuyển trường về quê, nghe nói quê cô cách chúng tôi xa lắm! Hôm chia tay, bọn con gái ngồi quây quần xung quanh cô thút thít khóc. Còn chúng tôi, tất cả đều cảm thấy mất đi một điều gì lớn lắm! Tôi chắc trong lòng rằng, sau này lớn lên sẽ có dịp tìm lại cô.

Ôi, biết bao kỉ niệm! Và thời gian như dòng nước, chảy mãi, không bao giờ ngừng.

Chúng em sẽ lớn lên. Một số bạn bây giờ đã học ở trường học phổ thông. Một số khác vào các lớp dân lập. Còn số ít thì đã bỏ học, đi kiếm việc làm. Mười, mười lăm năm sau, gặp lại nhau, chắc sẽ nhắc nhiều đến trường trung học cơ sở.

Ôi, mái trường thân yêu. Tình cảm và lòng biết ơn của mỗi chúng tôi thật không thể nào diễn tả cho hết được. Và với mỗi người, chỉ cần nhắc tới ngôi trường cũ, đã xốn xang biết bao kỉ niệm không thể nào quên.

(Theo thầy giáo Nguyễn Xuân Hòa)

Bài làm 2

Chiều nay, đứng ở lan can tầng hai nhìn các bạn chơi đùa, những cơn gió cuối thu lành lạnh ùa về, lòng tôi lại nao nao nhớ về trường cũ.

Mới đó mà đã bốn tháng trôi qua, tôi không còn được học ở ngôi trường cấp hai yêu dấu. Ngôi trường xưa của tôi có hai tầng, sơn xanh nằm trên đường quốc lộ, nên ngày ngày tôi vẫn đi học qua. Mỗi lần qua, tôi đạp xe chậm chậm, lòng băng khuâng khi mình không còn được ngồi trong đó nữa. Không còn được nô đùa dưới gốc cây phượng già, không còn được đuổi nhau trên con đường tới lớp đầy hoa dại trắng. Tôi như vẫn còn nghe văng vẳng đâu đây tiếng cười của lũ bạn, giòn tan và náo động cả một vùng ký ức của tôi. Tôi nhớ sân trường, nhớ hàng cây keo mùa này hoa nở vàng, thơm thoang thoang. Nhớ những cây hoa sữa như những tháp đèn màu xanh, mùa thu đưa một thứ hương nồng nồng vào lớp học, để khi xa trường rồi mùa hoa ấy vẫn thoang theo tôi, để tôi ngỡ rằng đó là mùi của mùa thu sân trường cũ. Nhớ cây xà cừ do tổ tôi trồng, nhớ những ngày lao động. Đứa nào cũng tranh nhau được chăm sóc cây. Không biết bây giờ cây đã lớn chưa? Chúng tôi ra trường rồi, các em tôi sẽ lo tưới cây, chăm cây, và có vui không khi thấy cây mỗi ngày mỗi lớn, như ngày xưa chúng tôi đã reo lên khi thấy mầm lá non đầu tiên mơn mớn bung ra dưới nắng trời. Bờ hoa dại nơi

góc sân trường có còn không? Bông hoa trinh nữ ngày xưa tôi để khô trong vở, nhớ những lúc băng khuâng thấy ngẩn bần mình những lá như làm quen ngộ nghĩnh. Đến bây giờ vẫn chẳng biết họ là ai.

Thầy cô của tôi, chiều nay vẫn đến lớp, vẫn say sưa với những bài giảng của mình. Tôi nhớ giờ văn, thầy giảng bài như ru làm tôi say mê những trang truyện, bài thơ như say mê khám phá những chân trời bí ẩn. Tôi biết làm thơ từ đây, biết xúc động và yêu thương nhiều hơn. Tôi nhớ thầy với mái tóc hoa râm, cái dáng cao gầy bước chậm trên hành lang trường học. Nhớ thầy Khải dạy Lí thường xoa đầu tôi, rồi cười hiền lạ! Lũ bạn tôi trêu: thầy đã “nhắm” tôi cho con trai thầy rồi! Lúc đó tôi đỏ bừng mặt, ngúng nguẩy giữa tiếng cười khúc khích của lũ bạn. Nhớ thầy Sơn dạy Địa, không bao giờ bắt phạt con gái vì tội nghịch ngợm. Nhớ cô Viên dạy Văn hiền từ, nhân hậu... Tôi nhớ tất cả những giờ học đã qua, có lúc say mê, có lúc chán nản. Những điều làm tôi ân hận nhất là chúng tôi đã bỏ qua rất nhiều cơ hội học tập, để bây giờ kiến thức có nhiều khoảng trống.

Giá như được trở về học lại dưới mái trường xưa, tôi sẽ chăm chỉ và siêng năng hơn, không lơ đãng và ham chơi nữa.

Bạn bè tôi nay cũng chia thành mấy ngả, đứa học phổ thông, đứa học dân lập, đứa học bổ túc, đứa phải bỏ học ở nhà. Chẳng ai còn chuyên cho ai những trái bông chín mộng? Ai bút cho tôi những bông phượng đỏ trên cành cao? Tất cả tên tuổi, gương mặt của bạn bè đều trở về trong lòng tôi da diết! Tôi điểm tên từng đứa... Có ai còn nhớ tôi không?

Tôi nhớ mấy cậu con trai tinh nghịch, hay lấy bút của tôi chuyển cho nhau, làm tôi suýt khóc. Các “nhóc” ấy giờ đã học khác trường, chúng tôi không còn gặp nhau nữa.

Tôi nhớ từng nét chữ của chúng bạn tôi. Mấy thằng “quí” còn khắc tên chúng tôi để gán ghép trên mặt bàn?

Ô cửa sổ nơi tôi ngồi, nhìn ra cả vòm trời xanh. Đó là thế giới của tôi, thế giới ấy cho tôi bao điều mơ mộng.

Cạnh tôi là Hạnh, rồi đến Nam và Hà. Nam con trai, hay bắt nạt Hạnh con gái. Rồi thằng Hà bệnh...

Ôi! Tôi nhớ những kỉ niệm xưa! Tất cả xa rồi!

Sẽ chẳng bao giờ tôi được một lần nữa ngồi học trên mái trường xưa. Nhưng tôi sẽ không bao giờ quên những kí ức tuổi thơ đã in đậm nơi này, để ngày ngày đạp xe qua tôi vẫn còn nghe tiếng nói cười của chúng tôi hôm nào. Cảm ơn trường, ơn thầy cô, bè bạn đã chấp cho chúng tôi đôi cánh.

(Theo cô giáo Nguyễn Hồng Kiên)